

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Met een pistool de preekstoel op?

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Inleiding tot het Johannesevangelie
- 3 Aangenomen of meegenomen?
- 4 Elia en Elisa, twee profeten op pad
- 6 Mannen van naam
- 7 Betasten, tasten naar
- 8 Het Hooglied
- 9 De parel van grote waarde
- 10 De eindtijd

Dit kopje stond - overigens zonder het vraagteken - boven een artikel in het [Reformatisch Dagblad van 14 juli jl.](#) Het artikel gaat over wapenbezit onder Amerikaanse evangelicals, zowel voorgangers als gemeenteleden. Voor velen van hen is dit geen probleem. Een voorganger van een gemeente in Dallas, die ongeveer 12.000 zielen telt, zegt dat een derde van de leden een wapen heeft en dat de helft hiervan het meeneemt naar de kerk als ze een dienst bezoeken. De voorganger zelf heeft geen wapen. 'Waarom zou ik? Er zitten 's zondags meer dan duizend bodyguards in de kerk. Ik word beter bewaakt dan de president. Thuis heb ik wel een pistool. Voor het geval dat...!

Er worden diverse nuttigheidsredeneringen aangevoerd voor wapenbezit, zoals: Nergens in de Bijbel wordt wapenbezit verboden. Ook bijbelteksten worden aangedragen. In Psalm 144:1 dankt David namelijk God, dat Hij hem had geleerd zijn wapen te gebruiken. Natuurlijk mag je er niet op vertrouwen. Natuurlijk moet een christen zich niet veilig voelen omdat hij een geweer bij zich heeft, maar omdat hij schuilt bij Christus.

Toen ik dit las, dacht ik: Zoiets kan alleen in Amerika gebeuren. Ach, die 'zielige' gelovigen die het alleen met Christus moeten doen, bijvoorbeeld in China, waar dit niet denkbaar is, om maar niet te spreken over Noord-Korea en islamitische landen. Ik weet een klein beetje waar de gelovigen in China mee te maken hebben. Hoe zij hun geloof beleven en belijden, komt wat mij betreft veel dichter bij het ware christendom dan de manier waarop het in Amerika wordt ingevuld. Christus is in China geen 'statussymbool' of 'handelsmerk', maar de door de wereld Verworpen en Gekruisigde. Hem belijden betekent smaad en verwerping ondergaan.

De gelovigen daar beseffen dat hun strijd geen strijd is tegen vlees en bloed (Ef. 6:12). Zij voeren geen strijd naar het vlees, en met vleselijke wapens. Hun wapens zijn geestelijk en krachtig voor God (Ef. 6:13-20; 2 Kor. 10:4).

De Heer Jezus zegt tegen Petrus, die Hem met zijn zwaard tegen gevangenneming wil verdedigen: 'Allen die [het] zwaard opnemen, zullen door [het] zwaard omkomen' (Matt. 26:52). Petrus verricht deze verkeerde handeling, omdat hij en de andere discipelen een eerdere aanwijzing van de Heer verkeerd hadden begrepen, namelijk om een zwaard te kopen (Luc. 22:36). Ze vatten dit advies letterlijk op en komen dan met twee zwaarden bij de Heer (Luc. 22:38a). Uit de reactie van de Heer hierop kunnen we opmaken dat ze zich niet *letterlijk* moesten bewapenen, maar zich moesten wapenen voor de geestelijke strijd (Luc. 22:38b).

Wij begrijpen Gods Woord vaak niet doordat wij nog als aardsgerichte mensen en niet als hemelburgers denken en leven. We geven door ons gedrag signalen af dat de aarde ons thuis en onze toekomst is. Dat blijkt onder andere uit onze verdedigingstactiek.

De gelovige in de nieuwtestamentische tijd behoort niet alleen te *weten* dat hij lid is van de gemeente van God, die haar oorsprong en toekomst in de hemel heeft, maar moet hiernaar ook *leven*. Onze zegeningen zijn niet aards, maar hemels; niet natuurlijk, maar geestelijk; niet tijdelijk, maar eeuwig. Wie zich dat bewust is, zal op de juiste manier strijden. Ik wens u toe dat het lezen van dit nummer van Rechtstreeks zal helpen om de juiste strijd op de juiste manier te gaan strijden. Met een hartelijke groet namens de redactie, Ger de Koning

INLEIDING TOT HET JOHANNESEVANGELIE

Hoofdstuk 3

De mens moest namelijk opnieuw geboren worden, zoals de Heer in hoofdstuk 3 uiteenzet. Dat geldt zelfs met het oog op de aardse beloften die aan Israël zijn gedaan. Maar Gods gedachten voor de mens gaan verder en hebben betrekking op de hemel, waaruit de Zoon des mensen neerdaalde en waarvan Hij getuigde en waar Hij naar Zijn godheid woonde. God had de wereld lief. Maar Hij gaf Zijn Zoon, opdat iedereen die persoonlijk in Hem geloofde, niet verloren zou gaan. Dit brengt ons bij het kruis, de verhoging van de Zoon des mensen en de overgave van de Zoon van God. Het vindt plaats, omdat het licht in de wereld gekomen is en de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het licht. Dit is een heel belangrijke waarheid, die los van Israël staat. Want de hemel is nu volkomen geopenbaard door de Heer Jezus, naar de kennis die Hij hiervan heeft; en de mens is door het geloof in Hem geschikt gemaakt voor de hemel.

De woorden van Johannes de Doper sluiten daarop aan. Zijn eigen getuigenis droeg een aards karakter, maar dat van de Heer was goddelijk en hemels. Verder had de Vader alle dingen in Zijn hand gegeven (3:35). Wie in Hem gelooft, heeft eeuwig leven. Wie niet gelooft, zal het leven niet zien en de toorn van God blijft op hem rusten. Dit alles vond plaats vóór het openbare optreden van de Heer, want Zijn openbare dienst begon pas nadat Johannes in de gevangenis was geworpen.

Hoofdstuk 4

De jaloezie van de Joden verdreef de Heer uit Judea (4:1-2). In de geschiedenis van de Samaritaanse vrouw zien we dan in beginsel de nieuwe dingen die buiten het jodendom staan. God is namelijk tegenwoordig (hoewel in vernedering), en Hij is niet gekomen om te *eisen* maar om te *geven*. Dit wekt vertrouwen om van Hem te vragen, en Hij voldoet aan het verlangen dat er is. Hij geeft de geestelijke zegen die het hart begeert: een bron die in ons opspringt tot in het eeuwige leven. Maar de natuurlijke mens kan de geestelijke dingen niet aannemen. God moet eerst het geweten raken door het Woord. Als dat gebeurt, erkent men het ook als een werk

van God. Dan leert men Christus kennen als de Heiland van de wereld. Het heil is wel uit de Joden, maar het blijft niet tot hen beperkt. God is een Geest en men moet Hem aanbidden in geest en waarheid. De Vader – de Naam die nu in genade is geopenbaard – zoekt zelfs degenen die Hem zó aanbidden, terwijl Hij in alles voorziet wat een behoeftig hart nodig heeft. In dit werk van de genade vindt de Heer Jezus Zijn vreugde.

Hoofdstuk 5

Hoofdstuk 5 illustreert dat de wet ondanks al haar inzettingen niets tot stand kon brengen, omdat ze krachteloos was door het vlees. Maar nu is niet de mens aan het werk, maar God Zelf. De Vader en de Zoon kunnen geen rust vinden in een toestand van zonde en ellende; zo'n sabbat kunnen Zij niet erkennen. Maar zoals de Vader leven heeft in Zichzelf, zo heeft Hij ook de Zoon gegeven leven te hebben in Zichzelf. Daarom maakt de Zoon levend wie Hij wil. Verder heeft de Vader heel het oordeel aan de Zoon gegeven¹, opdat allen de Zoon eren, zoals zij de Vader eren. Er is geen verwarring tussen deze twee manieren waarop Hij geëerd wordt. Want wie Zijn woord hoort en in de Vader gelooft, die Hem heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar hij is uit de dood overgegaan in het leven. Er is dus zowel een opstanding ten leven als een opstanding ten oordeel.

De Heer wordt hier als het leven zelf voorgesteld aan de verantwoordelijkheid van de mens. Er zijn vier getuigenissen die dit bevestigen: het getuigenis van Johannes de Doper, van de werken van de Heer, van de Vader en van de Schriften (vs. 33-39). Maar de Joden wilden niet tot Hem komen om het leven te ontvangen. De Heer kwam in de naam van de Vader, maar ze wilden Hem niet aannemen. De antichrist zou in zijn eigen naam komen, en hem zouden ze wel aanvaarden. Maar nu verwierpen ze niet alleen de Heer en Zijn woorden, maar ook wat Mozes over Hem had geschreven. Dat maakte hun verantwoordelijkheid des te groter.

1) Hoewel steeds wordt getoond dat de Heer Jezus God is, wordt Hij vanaf Joh. 1:14 voorgesteld als Mens op aarde – maar als de Mens die de Vader openbaart.

AANGENOMEN OF MEEGENOMEN?

Lucas 17:34-36

Vraag

Ik wil iets weten over de juiste betekenis van dit gedeelte, naar aanleiding van een toespraak die ik heb gehoord. Als ik goed heb geluisterd, hoorde ik u zeggen dat genoemde personen, waarvan de ene wel en de ander niet wordt aangenomen, werden weggenomen of meegenomen door het oordeel? Dit gebeurt bij de wederkomst van Jezus voor Zijn volk (zie vers 30 en 31). Nu heb ik dikwijls horen uitleggen dat het hier zou gaan over Zijn komst op de wolken en dat dit betrekking zou hebben op de opname van de gemeente in heerlijkheid. Er bestaat nogal wat verwarring hierover en nu ben ik ook even in verwarring geraakt. Bedoelde u nu de wegneming van de gelovigen voordat het oordeel voltrokken wordt, dus positief? Of is het toch negatief? Graag enige toelichting van uw kant!

Antwoord

Dank voor deze vraag. Ik heb over deze verzen ook een vraag gekregen van een jonge broeder, die door zijn Statenvertaling met aantekeningen op het verkeerde been is gezet. Ik zal daarover ook nog iets zeggen. Ik vind het in elk geval mooi om te merken dat er goed wordt meegelezen en geluisterd. Het is mogelijk dat ik iets heb gezegd wat niet juist zou zijn. Er staat niet voor niets dat de toehoorders moeten beoordelen of datgene wat wordt gezegd in overeenstemming is met de Schrift (1 Kor. 14:29). Daarover kunnen zo nodig, zoals in dit geval, vragen worden gesteld.

Ik wil graag op de gestelde vragen ingaan. Omdat er nogal wat aan verbonden is, wordt het een tamelijk uitgebreid antwoord. U zegt dat u vaker hebt horen uitleggen dat het in Lucas 17 zou gaan over de komst van de Heer Jezus op de wolken en dat dit dan betrekking zou hebben op de opname van de gemeente. Deze uitleg kan niet juist zijn. Als we het hele tekstgedeelte goed in zijn verband lezen, zien we twee belangrijke aspecten:

1. Het gaat over de zichtbare, voor alle op aarde levende mensen waarneembare terugkeer van de Heer Jezus naar de aarde.
2. Het gaat ook om de zichtbare, voor alle op aarde levende mensen waarneembare aanwezigheid van de Heer Jezus op de aarde.

Hier zien we al een duidelijk verschil met Zijn komst voor de gemeente. Als Hij voor de gemeente komt, komt Hij niet op de aarde. Hij neemt de gemeente van de aarde weg om Hem te ontmoeten in de lucht. Hij komt dan niet 'op de wolken', maar 'in wolken', als het ware erdoor omhuld

(1 Thess. 4:15-18). Geen enkele ongelovige zal Hem zien. Geen enkele ongelovige zal de ontmoeting tussen Hem en de opgenomen gelovigen zien.

Laten we het tekstgedeelte waarover het in de toespraak ging, nog eens nagaan. In Lucas 17:22 en volgende verzen geeft de Heer aan Zijn discipelen – en ons – nader onderwijs over het koninkrijk van God in zijn toekomstige vorm. Hij legt daarbij vooral de nadruk op de dagen die vlak aan de vestiging van het koninkrijk van God op aarde vooraf zullen gaan. Dat zullen dagen zijn, zo zegt de Heer, waarin de discipelen zullen terugverlangen naar een van die dagen die Hij 'de dagen van de Zoon des mensen' noemt. Daarmee bedoelt de Heer de dagen waarop zij hebben genoten van Zijn aanwezigheid bij hen op aarde.

De uitdrukking 'de dagen van de Zoon des mensen' geeft aan dat het gaat om de lichamelijke aanwezigheid van de Heer Jezus op aarde. Dat maakt de titel 'Zoon des mensen' duidelijk. De Heer Jezus noemt Zichzelf zo. Deze titel heeft zowel betrekking op Zijn eerste komst op aarde als op Zijn tweede komst op aarde.

Er is wel een groot verschil tussen Zijn eerste komst en Zijn tweede komst. Bij Zijn eerste komst is Hij als de Zoon des mensen verworpen, heeft Hij geleden, is Hij gestorven, maar ook weer opgestaan. Daarover spreekt Hij meerdere keren in de evangeliën (Marc. 8:31; 9:31; 10:33). Bij Zijn tweede komst als Zoon des mensen zal Hij in macht en majesteit verschijnen, het kwaad oordelen en daarna duizend jaar in gerechtigheid over de aarde regeren. Daarvan geeft Hij op de berg van de verheerlijking aan drie van Zijn discipelen een voorproef (Matt. 16:27-28; 17:1-8). Petrus spreekt daarover in zijn tweede brief (2 Petr. 1:16-18).

De Heer spreekt met Zijn discipelen over de toekomstige vorm van het koninkrijk. De toekomstige vorm van het koninkrijk is dat het rijk zichtbaar, openbaar, voor iedereen waarneembaar door Hem zal worden opgericht. Nu is het nog in verborgen vorm, een vorm die alleen wordt gezien door hen die geloven.

De Heer vertelt Zijn discipelen op welke wijze Hij zal komen. Dat gebeurt niet op een of andere geheimzinnige manier. Hij komt zoals de bliksem bliksemt over de hele aarde. Hij zal voor ieder mens, gelovig en ongelovig, op aarde zichtbaar zijn. Elk oog zal Hem zien (Openb. 1:7). Niemand zal het aan een ander hoeven vertellen dat Hij er is. Zijn heerlijkheid en majesteit zullen dan voor iedereen onloochenbaar zijn.

Bij de opname van de gemeente, samen met alle oudtestamentische opgewekte gelovigen, gaat het er heel anders aan toe.

Vervolg op pag. 11

ELIA EN ELISA, TWEE PROFETEN OP PAD

Elisa als opvolger van Elia - 2 Koningen 2:1-18

Giuseppe Angeli

Wij zien Jezus

1. De eerste les voor óns kan als volgt worden omschreven met een citaat uit het Nieuwe Testament: 'Maar wij zien Jezus (...) met heerlijkheid en eer gekroond' (Hebr. 2:9). Zoals Elisa getuige mocht zijn van Elia's verhoging, zo mogen wij het geloofsoog richten op de verhoogde Christus. Wij zien Jezus, niet met onze natuurlijke ogen, maar met 'verlichte ogen van het hart' (Ef. 1:18).
2. De Heilige Geest heeft onze ogen geopend voor de waarde van het werk van Christus, Zijn lijden en sterven, Zijn gang door de doodsrivier. En wij mogen weten dat wij met Hem zijn verbonden, dat Hij vóór ons is gestorven en dat wij mét Hem zijn gestorven (zoals Elisa sámen met Elia afdaalde in de Jordaan).
3. Wij weten ook – verlicht door de Heilige Geest – dat Christus niet in de dood is gebleven, nadat Hij het grote werk van de verlossing had volbracht. De dood kon Hem niet vasthouden. God wees Hem het pad van het leven en wekte Hem op uit de doden. God baande een weg dwars door de dood, een weg die wij met en door Christus kunnen betreden (evenals Elisa sámen met Elia door het droge kon oversteken). Wij zijn opgestaan met Hem en wandelen nu in nieuwheid van leven, in de kracht van Christus' opstanding (Rom. 6:4). Wij weten ook dat Hij is opgenomen naar de hemel en is gaan zitten aan de rechterhand van God (Marc. 16:19; Luc. 9:51; 24:51-52; Hand. 1:1, 9 ('terwijl zij toekeken'), 11, 22). Christus heeft daar de plaats van eer en heerlijkheid ontvangen die Hem rechtens toekwam, nadat Hij Zijn werk op aarde had volbracht en Zijn eenzame strijd voor de eer van God nog waardiger had gestreden dan Elia.
4. Wij die zo in Hem geloven, hebben Zijn Geest ontvangen – die ons vast met Christus verbindt, ons zalft met geestelijk inzicht en toerust met geestelijke kracht voor onze taak als gezanten van de verheerlijkte Heer (2 Kor. 1:21-22; Ef. 1:13). Dat is ons 'erfdeel' in de huidige bedeling. De verhoogde Christus heeft ons Zijn Geest geschonken. Zo kunnen wij als mensen hier op aarde in de kracht van de Geest getuigenis afleggen van de Mens in de hemel.

De mantel van Elia

Op welke wijze kunnen wij Christus 'vertonen' hier op aarde? Hoe kon Elisa de taak van Elia overnemen en handelen in zijn geest en in zijn kracht? Doordat hij zijn eigen kleren aflegde en in twee stukken scheurde, en de mantel van Elia hanteerde om de macht van de dood te overwinnen en zich vervolgens in die mantel te hullen (vs. 12-14; vgl. 1 Kon. 19:19).

Evenzo zijn wij met Christus door de doodsrivier getrokken (de Jordaan spreekt daarvan), en wij zijn nu met Hem bekleed. Wij hebben Christus *aangedaan* (Gal. 3:27). In de kracht van de opgestane Heer en van Zijn Geest kunnen wij een overwinningleven leiden en de kenmerken vertonen van de nieuwe mens die wij hebben aangedaan (Ef. 4:20vv.; Kol. 3:3-15). Daartoe zijn wij immers bekleed met kracht uit de hoge (Luc. 24:49). De kracht van de Geest is sterker dan de macht van zonde en dood; dat zal straks bij de wederkomst van Christus ook blijken door de opstanding van onze sterfelijke lichamen (Rom. 8:11).

De mantel van Elia heeft in deze geschiedenis dezelfde functie als de staf van Mozes bij de doortocht door de Rode Zee (Ex. 14:16), en de Ark van het verbond bij de intocht in Kanaän (Joz. 3:13vv.). Steeds moet het water wijken voor de macht van de God van Israël, die een pad baant voor hen die Hem toebehoren. Daarom roept Elisa hier de naam van de Heere aan met de woorden: 'Waar is de Heere, de God van Elia, ja Hij?' (vs. 14). Want het wonder dat de wateren zich verdeelden, vond niet plaats door de kracht van Elia of Elisa (vs. 8, 14), maar door de machtige werking van hun God. In Zijn kracht konden deze godsmannen het pad betreden dat de mens van nature absoluut niet kan begaan (vgl. Joh. 13:36).

Bedenk de dingen die boven zijn

Laten wij ten slotte nog stilstaan bij de tegenstelling tussen Elisa en de profeten van Jericho, die bij alles wat er gebeurde op een afstand bleven staan en dus geen ooggetuigen van Elia's hemelvaart waren (vs. 7,15). Hun positie doet denken aan die van het volk Israël bij de Sinai, dat op een afstand stond toen God Zichzelf aan Zijn volk bekendmaakte (Ex. 19; 20; 24).

In feite hebben wij in 2 Koningen 2 te maken met een vergelijkbare goddelijke verschijning, zoals blijkt uit de 'storm' en het 'vuur' (de vuurwagen getrokken door vuurpaarden) waarin Jahweh Elia ten hemel opnam

(vs. 1 en 11). Dit zijn namelijk verschijnselen die in het Oude Testament vaker voorkomen bij een openbaring of een persoonlijk ingrijpen van God (Ex. 3:2; 24:17; 1 Kon. 19:11-12; Job 38:1; 40:1; Ps. 18:8vv.; 50:3; 104:3-4; Jes. 30:27; 66:15; Ezech. 1:4; Hab. 3:3vv.; Zach. 9:14).

Hierbij gaat het niet alleen om indrukwekkende natuurverschijnselen – die trouwens heel goed passen bij Elia's karakter als oordeelsprofeet! 'Stormwinden' en 'vuurvlammen' staan ook voor engelenmachten, zoals Hebr. 1:7 bevestigt. Daarom kunnen wij ons Elia's wegneming als volgt voorstellen: Jahweh kwam Zelf als de Vorst van Zijn hemelse leger, omringd door Zijn machtige engelen (die in 2 Kon. 6:17 opnieuw als vurige wagens en paarden worden gezien), om Zijn trouwe strijder op te nemen in de hemel.

Wat een eerbetoon voor de profeet Elia: God nam hem weg (zoals vroeger Henoeh en zoals straks bij de opname de levenden, die overblijven tot de komst van de Heer). God nam hem weg opdat hij de dood niet zou zien, maar – in een ondeelbaar ogenblik veranderd – de hemel zou binnengaan (vgl. Gen. 5:24; 1 Kor. 15:51-52; 1 Tess. 4:15-18; Hebr. 11:5).

Zoals gezegd heeft alleen Elisa geopende ogen gehad voor de 'opname' van Elia, overeenkomstig vers 10 en volgende. Weliswaar waren de profetenzones, zowel in Betel als in Jericho (vs. 3, 5), goed geïnformeerd over de ophanden zijnde gebeurtenis – wellicht door een profetische openbaring waarvan ook Elisa op de hoogte was gesteld. Zij hebben echter niet zoals Elisa met verlichte ogen mogen zien hoe Elia in triomf ten hemel werd gevoerd.

Dat blijkt wel uit de zoekactie die vervolgens door vijftig man van de profeten van Jericho werd gehouden – een actie die zowel overbodig als tevergeefs was en waarin Elisa slechts met tegenzin toestemde (vs. 7, 16-18). Elia werd niet gevonden (vs. 17), evenals Henoeh

in zijn dagen niet gevonden werd, omdat God hem had weggenomen (Hebr. 11:5). Mogelijk was er na de wegneming van Henoeh ook een vergeefse zoektocht naar hem georganiseerd; de woorden 'en hij werd niet gevonden' kunnen hierop wijzen.

Deze profeten redeneerden precies zoals Obadja, die bang was dat de Geest van de Heere Elia plotseling naar een andere omgeving zou verplaatsen (vs. 16; vgl. 1 Kon. 18:12 en ook Hand. 8:39-40). Hun horizon bleef blijkbaar beperkt tot de aarde, zij hielden geen rekening met een werkelijke opneming in de hemel.

Zo zijn er ook in onze dagen van godsdienstige verwarring enerzijds en openlijke afgodendienst anderzijds, vele goedwillende belijders die behoren tot 'de profeten van de Heere' (1 Kon. 18:13; 22:5vv.; vgl. 1 Sam. 19:18vv.), maar die toch *aardse* dingen bedenken. Helaas hebben zij – althans in de praktijk van het christelijk leven – geen oog voor een hemelse Christus (Fil. 3:19-20; Kol. 3:1-4). Dit beperkte aardse gezichtsveld is helemaal in strijd met het ware, hemelse karakter van het christendom.

Wij kennen Christus immers nu niet meer naar het vlees, d.i. als Messias op aarde (2 Kor. 5:16). Wij zien Hem als de verhoogde Menszoon gekroond met eer en heerlijkheid, gezeten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge. Laat onze blik daarom, evenals die van Paulus, de gezant van de verheerlijkte Heer in de hemel, steeds op Hem zijn gericht. Dan zullen wij Hem als nieuwe, hemelse mensen (1 Kor. 15:48), als hemelburgers hier op aarde echt kunnen 'grootmaken' en kunnen 'vertonen' (Fil. 1:20; 2:15; 3:20) – evenals Elisa voortaan gehuld ging in de mantel van Elia en wandelde in de kracht van diens geest.

De rechtvaardige Spruit

De Koning – Evangelie naar Matteüs	<i>'Ik zal voor David een rechtvaardige Spruit doen opstaan. Hij zal als Koning regeren en verstandig handelen, Hij zal recht en gerechtigheid doen op de aarde'</i> (Jer. 23:5-6).
De Dienstknecht – Evangelie naar Marcus	<i>'Want zie, Ik ga Mijn Knecht, de Spruit, doen komen'</i> (Zach. 3:8).
De Mens – Evangelie naar Lucas	<i>'Zie, een Man – Zijn naam is Spruit – zal uit Zijn plaats opkomen, en Hij zal de tempel van de Heere bouwen'</i> (Zach. 6:12).
De Zoon van God – Evangelie naar Johannes	<i>'Op die dag zal de Spruit van de Heere tot sieraad en tot heerlijkheid zijn, en de vrucht van de aarde tot trots en luister'</i> (Jes. 4:2).

MANNEN VAN NAAM

1 Kronieken 5

De derde keer lezen we in 1 Kronieken 5:24 over mannen van naam. Opnieuw bevinden we ons op het terrein van Gods volk. Nu niet in verband met de dienst in het huis van God, maar met de strijd in Gods leger. In 1 Kronieken 5 worden de namen van de strijdbare mannen in de stammen van het Overjordaanse opgesomd. In vers 18 is sprake van de mannen die schild en zwaard droegen, de boog spanden en geoefend waren in de strijd. In totaal 44.760 man, die in het leger uittrokken. In vers 19 staat dat zij oorlog voerden tegen de Hagrieten. Dit deden zij niet in eigen kracht, maar in afhankelijkheid van hun God. Toen ze Zijn hulp nodig hadden in de strijd, liet Hij Zich door hen verbidden en schonk Hij hun de overwinning.

In vers 24 worden de namen van de familiehoofden opgesomd: dappere helden, *'mannen van naam'*, hoofden van hun families. Tot en met vers 24 neemt de schrijver ons mee de hoogte in. Maar in vers 25 gaat het met duizelingwekkende vaart naar beneden: de strijdbare helden, de mannen van naam, werden ontrouw jegens de God van hun vaders. Zij vervielen tot afgoderij. Zij gingen de goden van de volken van het land, die God vóór hen had verdelgd, overspelig nalopen. Dit was een slag in het gezicht van hun God. Dit liet Hij dan ook niet over Zijn kant gaan.

Tillegat-pilneser, de koning van Assur, was de tuchtroede die Hij gebruikte om hen te straffen. Zonder de hulp van hun God maakten ze geen schijn van kans tegen deze machtige koning uit het noorden. Ze werden dan ook vernietigend verslagen. De eens zo dappere helden en mannen van naam werden smadelijk als krijgsgevangenen weggevoerd naar Chalach, Chabor, Hara en de rivier Gozan (vs. 25-26). Wat een triest einde van wat eens zo goed begon!

Hoeveel dappere helden, mannen van naam, die zich op grote geestelijke hoogte bevonden, zijn niet ontrouw geworden aan God en diep gevallen? Een 49-jarige Nederlander is in 2016 om het leven gekomen bij het beklimmen van een berg in Oostenrijk. Hij had met een 38-jarige landgenoot de top bereikt en was bezig met de afdaling. Daarbij gleed hij weg; hij maakte een val van 400 meter. Reddingswerkers vonden later zijn lichaam. Voor hem kwam de hulp te laat. De man was een ervaren bergbeklimmer en lid van de NKBV (de Koninklijke Nederlandse Klim- en Bergsportvereniging). Ervaren of niet ervaren, als iemand zich op zo'n grote hoogte bevindt, zijn dit soort 'uitglijders' meestal dodelijk. De mannen van naam in 1 Kronieken 5 vervielen tot afgoderij. Tillegat-pilneser, een type van de overste van de wereld, de duivel, voerde hen als krijgsgevangenen weg naar 'vreemd' grondgebied.

Laten we hierbij voor ogen houden dat het *God* was die de geest van deze vorst had opgewekt. Recent is een bekende voorganger uit zijn functie gezet wegens een overspelige relatie met zijn secretaresse. Deze man van naam bevond zich op zeer grote hoogte; ervaren als hij was, meende hij te staan. Helaas maakte hij een uitglijder en een diepe val. De gemeente waar hij voorganger was, heeft hem uit zijn functie gezet en ze zijn uit elkaar gegaan. De beste man bevindt zich nu geestelijk gesproken op 'vreemd' grondgebied (zie 1 Kor. 5:13). God is genadig, laten we bidden dat voor hém de hulp niet te laat is. Ongetwijfeld heeft hij spijt en berouw over zijn misstap. Nu is het zaak dat er herstel van zijn huwelijk en gezin mag plaatsvinden, de weg terug naar een gemeente is van latere zorg.

De moraal van dit verhaal: Zolang we op God vertrouwen en de 'goede' strijd strijden, hebben we God aan onze zijde. Worden wij echter ontrouw aan Hem, dan keert Hij Zich tegen ons. Mannen van naam, dappere helden die geoefend zijn in de strijd, het zegt in zo'n geval niets. Als God Zich tegen ons keert, is het voor ons een verloren strijd. *'Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt'* (1 Kor. 10:12).

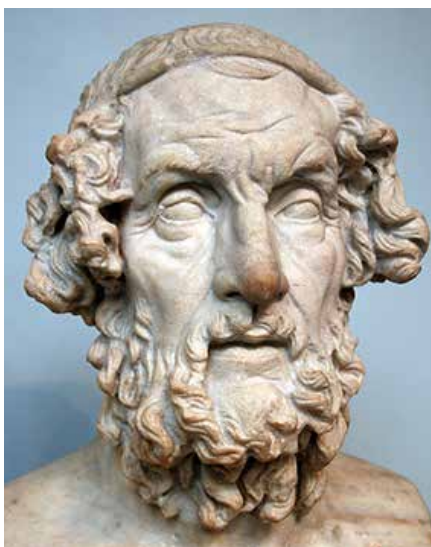
BETASTEN, TASTEN NAAR

Deze keer een WoordStudie over het woord 'betasten', 'tasten naar', Gr. *psélafao*. Het eerste deel van het woord heeft te maken met *voelen*, en het tweede deel met *aanraken* – een mooie omschrijving van de betekenis van 'betasten'.

Rondtasten

De eerste tekst die we bestuderen, is Handelingen 17:27, waar Paulus midden op de Atheense Areopagus aan zijn gehoor van gewone Atheners, maar ook van Stoïcijnse en Epicureïsche filosofen, uitlegt met welk doel God de bepaalde tijden en de grenzen van hun woonplaats heeft vastgesteld. God heeft dat doelbewust gedaan, en wel 'opdat zij God zouden zoeken, of zij misschien naar Hem mochten *tasten* en Hem vinden, hoewel Hij niet ver is van ieder van ons'.

Het zal u misschien verbazen, maar het is heel goed mogelijk dat Paulus' toehoorders op dat moment – en kort daarna de Griekse lezers van het boek Handelingen – bij het horen of lezen van het woord 'tasten naar' moesten denken aan een bekend verhaal in Homerus' *Odyssee*. De Grieken leerden namelijk lezen aan de hand van de verhalen van Homerus. In zijn toespraak gaat Paulus er hoe dan ook van uit dat zijn publiek thuis is in de Griekse literatuur.

Homerus ca. 800--750 voor Chr.

Het verhaal waar ik op doel, komt kort samengevat hierop neer: de Griekse held Odysseus reist na de Trojaanse oorlog met een aantal makkers terug naar huis, het Griekse eiland Ithaka. Onderweg maakt dit gezelschap allerlei avonturen mee, en zo komt het ook terecht op het eiland van de gevaarlijke cycloop (= eenogige reus) Polyphemus. Deze sluit hen op in zijn grot, waar hij niet alleen

woont, maar ook vee houdt. Dagelijks eet hij enkele makkers van Odysseus op, dus er moet iets gebeuren.

Odysseus voert de cycloop dronken met de wijn die hij als gastgeschenk had meegenomen. Als de cycloop vervolgens op de grond van de grot zijn roes uitslaapt, weten Odysseus en zijn makkers de olijfstam, waarvan de cycloop een nieuwe stok had willen maken, op een listige manier te gebruiken om het oog van de cycloop blind te prikken. Als deze woest van pijn ontwaakt en ontdekt dat hij blind is, probeert hij te voorkomen dat Odysseus en zijn makkers uit de grot ontsnappen. Kreunend van de pijn *tast hij rond*¹ om de steen bij de ingang van de grot weg te halen en positioneert hij zichzelf in de grotopening om Odysseus en zijn makkers het ontsnappen te beletten. Het gaat hier dus om het tasten van een blinde.

De filosofen onder Paulus' toehoorders kunnen daarnaast ook gedacht hebben aan een passage uit Plato's *Phaedo*², waarin Socrates zegt: 'Daarom denk ik dat het gros van de mensen als het ware in het duister *tast*. De naam van het ene geven zij aan het andere en zo noemen zij het verschijnsel de oorzaak. Daarom geeft de een de aarde een plaats onder de hemel, want om de aarde zou een draaiende beweging gaan, en de ander beschouwt haar als een door lucht gesteunde soort trog'.

Het door Paulus bedoelde en door God beoogde *tasten* van de mens vindt dus plaats zolang hij blind is en in duisternis leeft, en nog niet leeft bij het licht van de volle Godsopenbaring in Christus.

Het vlees geworden Woord betasten

Het Woord is vlees geworden, het leven is geopenbaard. De Mens Christus Jezus liet zien hoe ver God uiteindelijk gegaan is om dicht bij de mensen te komen. En in Lucas 24:39 zegt Hij als de Opgestane: 'Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het Zelf ben; *betast* Mij en ziet, want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals u ziet dat Ik heb'.

Johannes schrijft in 1 Johannes 1:1 vol verwondering over de unieke Godsopenbaring in Christus op aarde: 'Wat van [het] begin af was, wat wij gehoord, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd en onze handen *betast* hebben betreffende het woord van het leven'.

1) Homerus, *Odyssee* 9,416

2) Plato, *Phaedo* 99B

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

*'Ik ben in Mijn tuin gekomen, Mijn zuster, [Mijn] bruid,
Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerijen,
Ik heb Mijn honingraat met Mijn honing gegeten,
Ik heb Mijn wijn met Mijn melk gedronken.
Eet, vrienden, drink en word dronken,
geliefden' (Hoogl. 5:1).*

De Bruidegom komt in Zijn tuin

Hier zien we dat de bruidegom de uitnodiging van de bruid, die zij aan het eind van het vorige hoofdstuk deed (Hoogl. 4:16b), heeft aangenomen. Hij is in zijn tuin gekomen. Zo neemt de Heer Jezus ook graag onze uitnodiging aan om in ons leven duidelijk aanwezig zijn. Hij is altijd in ons leven aanwezig, maar we houden niet altijd rekening met Zijn aanwezigheid. Hij verlangt ernaar dat ons leven voor Hem als een tuin is die vol is met vrucht voor Hem. Dat is alleen zo als we ons hele leven aan Hem ter beschikking stellen. Het gaat er niet alleen om dat we Zijn eigendom zijn, maar dat we ons ook daarvan bewust zijn. Anders zullen we tot onze schrik ontdekken dat Hij er niet is, terwijl we menen van wel, zoals dat ons in de volgende verzen wordt voorgesteld.

Maar hier zegt Hij: 'Ik ben in Mijn tuin gekomen'. Onze tuin is *Zijn* tuin. Ons leven is van Hem, het behoort Hem toe. Daarom is ook alles wat er in die tuin is van Hem. We zien dat in het steeds herhaalde '*Mijn*' in dit vers. Hij geniet van elke vrucht in Zijn tuin, ofwel van elke vrucht in ons leven die voor Hem is. Dit genot is groot, doordat het wordt ervaren in een verhouding van verwantschap en liefde.

Dat blijkt uit de wijze waarop de bruidegom zijn geliefde aanspreekt. Hij noemt haar weer '*mijn zuster*', waarmee hij zijn verwantschap met haar onderstreept, en '*[mijn] bruid*', waarmee hij zijn liefde voor haar onderstreept. Hij heeft haar eerder zo genoemd (Hoogl. 4:9-10). Daar gaat het erom wie zij voor zijn hart is. Hier gaat het erom wat hij van haar ontvangt, uit haar tuin, waarvan hij geniet. Op die manier spreekt de Heer Jezus ook tegen ons als gelovigen, met wie Hij Zichzelf heeft verbonden – zowel door aan ons gelijk te worden, uitgenomen de zonde, als door ons Zijn liefde te verklaren. In die relatie is Hij in ons leven aanwezig om te genieten van elke vrucht die door Hemzelf is bewerkt door Zijn Geest.

Het kan zijn dat er in onze tuin eerst nog onkruid gewied moet worden, die de groei van vruchten voor de Heer beperken of zelfs verhinderen. Zo moeten we ons lees- of luister- en kijkgedrag veranderen, als dit een verkeerde invloed op ons denken heeft of zoveel tijd vraagt dat we niet toekomen aan vrucht dragen. Dan kunnen we de Heer Jezus wel uitnodigen in onze tuin, maar Hij vindt er niets, of nog erger: Hij vindt er onkruid ofwel zondige gewoonten. Als het onkruid is verwijderd, komt er ruimte voor vrucht voor Hem. Dan komt Hij om van die vrucht te nemen. Hij komt alleen als daar vrucht en specerijen zijn die Hem voldoening geven.

De eerste vrucht die Hij heeft geplukt, is de mirre, '*Mijn mirre*'. Mirre spreekt van Zijn lijden. Als Hij bij ons komt, kunnen we dan iets aan Hem vertellen over Zijn diepe lijden voor ons? Samen met de mirre heeft Hij ook Zijn '*specerijen*' geplukt. De specerijen zien we letterlijk bij Zijn begrafenis (Luc. 23:56; 24:1; Joh. 19:40). Zijn begrafenis is om zo te zeggen omgeven met de welriekende geur van Zijn volbrachte werk.

De Heer Jezus vindt in Zijn tuin ook voedsel, eten en drinken. Hij eet er '*Mijn honingraat met Mijn honing*'. Dit zien we figuurlijk ook bij de opstanding van de Heer Jezus (Luc. 24:42). Honing spreekt van de natuurlijke verhoudingen tussen de gelovigen onderling. Als onze natuurlijke relaties goed zijn, is dat door Hem bewerkt en geeft het Hem vreugde. Het verheugt Hem als een man zijn vrouw liefheeft en als kinderen gehoorzaam zijn aan hun ouders.

Dit kunnen we verder toepassen op alle vormen van gezag, die de onderlinge betrekkingen regelen. Gezag is niet meer van deze tijd, zo laat de praktijk zien. We zien het in de gezinnen, in de maatschappij en in de gemeente. Als de door God gegeven gezagsverhoudingen goed worden uitgeoefend, is dat een vreugde voor de Heer Jezus. Het gaat om gezag dat in liefde wordt uitgeoefend. Een man kan dat laten zien door er voor zijn vrouw te zijn, en niet door gezag over haar op te eisen. Het gaat om het dienen zoals de Heer Jezus gediend heeft.

Ten slotte spreekt de Heer Jezus – in beeld – over het drinken van *'Mijn wijn met Mijn melk'*. Wijn is een beeld van blijdschap of vreugde (Richt. 9:13; Ps. 104:15a). Hij verheugt Zich in de gemeenschap die Hij met ons heeft (1 Joh. 1:4). Melk is een beeld van het Woord van God (1 Petr. 2:2). Gemeenschap die vreugde geeft, ontstaat alleen door ons bezig te houden met Gods Woord. Daardoor worden we wit en rein als melk.

De Heer Jezus vindt Zijn volle vreugde in wat hij uit ons leven kan plukken en eten en drinken. Het zijn allemaal zegeningen die Hijzelf ons heeft gegeven. Die keren weer naar Hem terug als wij die waarderen. Dat blijkt uit onze dankbaarheid aan Hem hiervoor. En Hij geniet niet alleen van de vrucht, Hij nodigt ook anderen uit. Er is niet alleen de bruid, maar er zijn ook de genodigden bij de bruiloft. Hij richt in de toekomst niet alleen voor het

overblijfsel van Zijn volk een maaltijd met vette spijzen aan, maar ook voor de volken (Jes. 25:6). De 'vrienden' zijn zij die wel een relatie met Hem hebben, maar niet die intimiteit kennen die de bruid of de toegewijde gelovige heeft. In profetisch opzicht zijn het de andere steden van Israël. Ook zij zullen delen in de vreugde van het Vrederijk.

We mogen dit vers ook toepassen op de gemeente, als zij op zondag samenkomt rondom Hemzelf. Dan komt Hij in Zijn hof om te genieten van wat ze voor Hem heeft. Hij komt dan niet om iets te vertellen, maar om te ontvangen. We mogen Hem brengen wat Hijzelf door Zijn Geest en Zijn Woord in ons heeft bewerkt, wat Hij ons in de voorgaande dagen heeft laten zien van Zijn Persoon. Het gaat in de eerste plaats om *Zijn* gedachtenis, niet die van ons. Het eerste wat Hij plukt, is Zijn *mirre*. Wij mogen onze dankbare gevoelens over Zijn lijden en sterven aan Hem vertellen en die zo door Hem laten plukken. Wij komen vaak naar samenkomsten om voedsel van Hem te ontvangen, maar hier *geven* wij Hem voedsel. Om Zijn moeitevul lijden zal Hij het zien en verzadigd worden.

Hier is een punt in het boek bereikt dat er een volkomen vervulling van verlangens is, zowel bij de bruid als bij de bruidegom. Het boek zou hier kunnen eindigen. Maar zo is het niet, want zo is het leven niet.

L.M. Grant

DE PAREL VAN GROTE WAARDE

'Het koninkrijk der hemelen is eveneens gelijk aan een koopman die mooie parels zocht; toen hij nu een zeer kostbare parel gevonden had, ging hij weg en verkocht alles wat hij had, en kocht die' (Matt. 13:45-46).

Het koninkrijk der hemelen kent vele aspecten, maar het bovengenoemde kenmerk is kostbaar voor iedereen die gelooft. In de koopman zien we een beeld van onze Heer Jezus Christus. De waarde van de ene parel die Hij zocht en vond, was zo groot voor Hem dat Hij alles opgaf om haar te kopen. Het gaat bij de parel niet om de individuele gelovigen, maar zoals wij ook lezen over de ene kudde en het ene lichaam, is de ene parel een symbool van de *hele* Gemeente.

Deze mooie parel van grote waarde toont dat de Gemeente een prachtig sieraad is voor *Christus*. Men zegt dat parels hun glans bewaren als men ze blijft dragen, en het is een vreugde voor de Heer om de Gemeente op Zijn hart te dragen. Het is één parel, want Hij ziet de eenheid en erkent geen scheuringen in Zijn Gemeente. De waarachtige eenheid van al degenen

die Hij heeft gekocht met de prijs van Zijn leven en Zijn kostbaar bloed, is een vreugde voor Hem.

Hoe wordt een parel gevormd? Een vreemd element, een zandkorrel of iets anders, dringt de pareloester binnen. Dan vormt de oester een stof die parelmoer wordt genoemd; dit wordt in lagen rond het vreemde element opgebouwd, en het geheel krijgt een wonderbare schoonheid. Dit spreekt van de grootheid van Gods genade, die verwerpelijke zondaars zoals wij zijn van nature verandert in een prachtig juweel dat het hart van de Heiland verheugt.

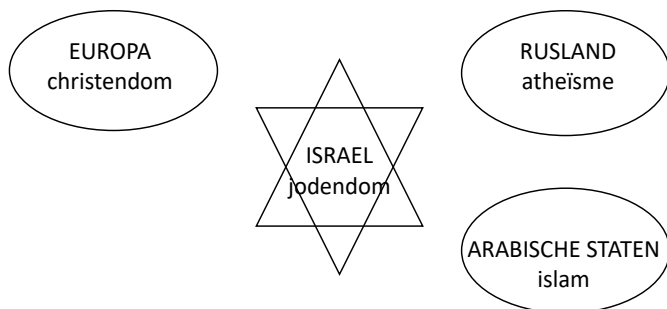
Het beeld van de ene kudde toont hoe de gelovigen *tezamen* afhankelijk zijn van de grote Herder van de schapen. In het beeld van het ene lichaam zien we hoe de leden voor elkaar verantwoordelijkheid dragen en samen onderworpen zijn aan het Hoofd. Maar de ene parel bepaalt ons bij de loutere vreugde die de Heer Jezus vindt in de schoonheid van de bruidsgemeente.

DE EINDTIJD

25. Afronding en slot

Hoe moeten we de ontwikkelingen van vandaag beoordelen in het licht van deze gebeurtenissen? Tijdens een etentje met een zakenrelatie kwamen we in gesprek over de Golfoorlog en de economische gevolgen ervan. We vroegen ons af hoe de problemen structureel opgelost zouden kunnen worden. Mijn gesprekspartner gaf aan: 'Weet u, ten diepste gaat het toch om godsdienstoorlogen'. Dat zette me aan het denken. Ik dacht even na en zei toen: 'Ik denk dat u gelijk hebt'. Ik haalde een vel papier uit mijn schrijfmap en vroeg hem of ik een schets mocht maken van wat de Bijbel over deze problemen zegt.

Nadat ik het papier midden op tafel had gelegd, tekende ik het volgende:

Samen bekeken we de schets en ik herhaalde mijn vraag: 'Hoe kan het Midden-Oosten-conflict structureel opgelost worden?' Mijn tafel-genoot zweeg een poosje en zei toen: 'Israël moet weg'. En dat is exact de bedoeling van de Arabische staten.

Vervolgens legde ik in het kort uit wat er staat te gebeuren. Eerst zal Egypte het land Israël aanvallen, daarna valt de wrede koning van het noorden Israël binnen, trekt verder naar Egypte, vervolgens trekken de Europese legers op naar Armageddon en worden daar door Christus vernietigend geslagen. De koning van het noorden komt plotseling aan zijn einde, de Arabische buurlanden worden geoordeeld en tot slot trekken de Russische legers op en komen op de bergen van Israël aan hun einde.

Ik zette een streep door de ene na de andere cirkel: eerst door die van het christelijke westen, vervolgens door de cirkel van de Arabische staten en tot slot door Rusland. Alleen Israël bleef over. Ik gaf aan dat God een oplossing zal brengen in het Midden-Oosten-conflict, maar dat die oplossing anders is dan de meeste mensen vandaag denken.

In de loop van ons gesprek had ik verscheidene teksten geciteerd. Mijn tafelgenoot vroeg me om die op een leeg blad te schrijven dat hij me gaf. Dat deed ik natuurlijk met plezier. Hij zei dat hij de teksten nog diezelfde avond in zijn Bijbel zou opzoeken. 'Waar blijft Amerika eigenlijk?', was zijn laatste vraag. 'Ik heb geen idee', antwoordde ik. 'De Bijbel doet zoals ik het begrijp geen rechtstreekse uitspraken over Amerika. Dit ligt buiten het profetische gezichtsveld. Ik kan niet zeggen of Amerika bijvoorbeeld een aanhangsel van het verenigde Europa is, of dat het politiek uiteindelijk van geen betekenis meer zal zijn'.

'Eén ding wil ik u niet onthouden', zei ik ten slotte. 'Hebt u wel eens van de opname gehoord?' 'Nee, daar heb ik nog niet eerder van gehoord'. Hij gaf me de bladzijde met de genoemde teksten terug en ik voegde 1 Tessalonicenzen 4:15-18 toe aan het lijstje. Ik probeerde nog een korte toelichting te geven, maar ik had de indruk dat hij het niet meer oppikte. Ik ben benieuwd wat hij werkelijk dacht.

Hopelijk is zijn belangstelling voor Gods Woord gewekt. Graag zou ik bij een volgende gelegenheid doorpraten over deze onderwerpen. Of is de Heer dan inmiddels teruggekomen?

De titel van dit boek 'De Eindtijd' is ontstaan nadat ik klaar was met het manuscript en is vooral zo gekozen, omdat de profeet Daniël deze uitdrukking gebruikt in hoofdstuk 11:40 en omdat Christus Zelf in Matteüs 24 tot drie keer toe over het 'einde' spreekt. Dit einde is uiteindelijk de poort naar een fantastisch nieuw begin: het heerlijke Vrederijk.

Al denken we met afschuw aan de tijd van de vreselijke oordelen, dan mogen we toch weten dat deze periode van oordelen een beperkte tijd is, die God ter wille van de uitverkorenen zal inkorten. Het zal een tijd zijn die doet denken aan de weeën die aan een geboorte voorafgaan. Het is dan ook niet op zijn plaats om als christenen met het oog op de oordelen het bijltje erbij neer te gooien en zich over te geven aan doemdenken. Integendeel: niet alleen onze verlossing komt dichterbij (Luc. 21:28), maar ook zal God door de oordelen de aarde veranderen in een instrument dat Zijn heerlijkheid ten toon zal spreiden.

Na dit 'einde' zal er een geweldig nieuw begin zijn. God zal opnieuw tegen Zijn volk zeggen: 'Zie, Ik maak iets nieuws. Nu zal het ontkiemen. Zult u dat niet weten? Ja, Ik zal een weg aanleggen in de woestijn, rivieren in de wildernis' (Jes. 43:19). Hem, die het einde en het begin in Zijn hand houdt, die zelf het *Begin* en het *Einde* is (Openb. 21:6; 22:13), Hem zij de heerlijkheid en de kracht, vóór alle tijden, nu en tot in alle eeuwigheid! Amen.

Zoals hiervoor al is opgemerkt, zal de wereld van de komst van de Heer voor de gemeente niets zien. Als Hij voor de gemeente komt, komt Hij niet op aarde, maar in de lucht. Alleen zij die leven en in Hem geloven, zullen Hem tegemoet gaan in de lucht, samen met alle uit de doden opgestane gelovigen (1 Thess. 4:15-18).

De uitdrukking 'de dagen van de Zoon des mensen' maakt duidelijk dat het niet over de opname van de gemeente gaat. Die dagen zijn de dagen dat Hij openlijk, voor iedereen waarneembaar, op aarde zal verschijnen. Het is in dit opzicht zoals het ook bij Zijn eerste komst het geval was, toen Hij ook door iedereen waarneembaar op aarde rondwandelde.

De Heer vergelijkt de komende dagen van de Zoon des mensen, de dagen van Zijn terugkeer op aarde, met de dagen van Noach en de dagen van Lot. Toen leefden de mensen hun eigen leven, zonder zich ook maar iets van God aan te trekken. Over die mensen heeft God toen Zijn oordeel gebracht. Daarmee heeft Hij Zijn heerschappij bewezen. Daartoe had en heeft Hij het gezag en het recht.

Dat kenmerk van een leven voor zichzelf zonder God erbij te betrekken, hebben de dagen van de Zoon des mensen ook. Het zijn de dagen dat de Heer Jezus Zijn heerschappij niet langer in het verborgen uitoefent, maar als de Zoon des mensen openlijk over de schepping regeert. Die heerschappij zal beginnen met het rechtvaardige oordeel over de zonde, die nu welig in de wereld tiert. Van dat oordeel geeft de Heer twee historische voorbeelden: de wereldwijde zondvloed in de tijd van Noach en de lokale vuurgloed in de tijd van Lot. Spotters wijzen dit bovennatuurlijke ingrijpen van de hand, maar de gelovige weet dat het komt (2 Petr. 3:3-6).

De komst van de Zoon des mensen om te oordelen, zal voor de wereld ongedacht, onverwacht en ongewenst plaatsvinden (1 Thess. 5:3). Het zal net zo zijn als destijds de oordelen zijn gekomen over de hele aarde door middel van de zondvloed, en over Sodom en Gomorra door een vuur- en zwavelregen. De mensen toen hebben er ook helemaal geen rekening mee gehouden. Als Christus terugkomt, zullen allen verdorven worden die de aarde hebben verdorven (Openb. 11:18).

Trouw aan de Heer en aan Zijn getuigenis zal de ware en reddende wijsheid zijn. Wie toch het een of ander aards bezit belangrijker vindt dan zijn leven, zal zijn leven verliezen. De Heer herinnert aan de vrouw van Lot. Zij kon in haar hart niet loskomen van Sodom en dat werd haar noodlottig (Gen. 19:17, 26). Haar hart bleef gehecht aan de plaats waarover God het oordeel bracht, en daarom deelde ze in het oordeel over die plaats. Ze is een zoutpilaar geworden en daarmee een blijvende waarschuwing voor ons dat we ons niet aan de dingen van de wereld zullen hechten.

Wie meent dat hij het leven in deze wereld kan vasthouden, terwijl de Heer zegt dat hij het moet loslaten, zal zijn leven kwijtraken. Wie zijn leven loslaat en het in de hand van de Heer geeft, zal het mogen houden.

Na deze korte schets van het gedeelte vanaf Lucas 17:22 komen we bij de verzen waarover de vraag gaat, over het aangenomen of weggenomen worden en het achtergelaten worden. Het gaat om een oordeel waarbij onderscheid

wordt gemaakt tussen gelovigen en ongelovigen. De Heer Jezus weet wie werkelijk Zijn discipelen zijn en wie het slechts in schijn zijn (Matt. 7:21-23). We moeten steeds in gedachten houden dat Hij komt om te oordelen, en dat Hij daarna het Vrederijk vestigt. Dat wil zeggen dat wie Hem niet toebehoren, door het oordeel worden weggenomen. Wie Hem wel toebehoren, blijven achter om het Vrederijk binnen te gaan.

Hij weet in Zijn oordeel te onderscheiden in de nauwste betrekkingen, zoals die van een man en zijn vrouw die in de nacht samen in bed liggen. Een ander tafereel is dat van twee vrouwen die in de morgen meel aan het malen zijn om daarvan brood te kunnen bakken. Van hen zal ook de een meegenomen worden door het oordeel, terwijl de ander achterblijft om het Vrederijk binnen te gaan. Nog een ander tafereel is het werk op het veld, waar twee mensen overdag mee bezig zijn. Ook daar vindt de scheiding plaats.

Zo zien we drie situaties waarin mensen zich zullen bevinden als de Heer plotseling zal verschijnen: in de nacht, in de morgen en overdag. Het laat zien dat Zijn komst overal op aarde opgemerkt wordt. Op het ene halfroond is het nacht en ligt men op bed, op het andere halfroond is het dag en is men aan het werk.

We zien de hand van God, Die weet te onderscheiden tussen wat Hij moet wegnemen door het oordeel en moet sparen om het koninkrijk ofwel het Vrederijk binnen te gaan. Het is ook niet het oordeel over de doden, maar een oordeel op aarde: ze zijn in een bed, bij de molen, op het veld.

De discipelen vragen waar het oordeel zal plaatsvinden. De Heer antwoordt dat het daar zal zijn waar het dode lichaam, het aas, zich bevindt. Een dood lichaam is een lichaam zonder geest. Het stelt het goddeloze deel van Israël voor, dat God in Christus heeft verworpen. Het is ook elk ander dood lichaam, waar het zich ook bevindt, want dit is algemeen van toepassing op elk mens individueel. Op ieder die geen leven uit God heeft en dus 'een dood lichaam' is, zal het oordeel neerdalen zoals gebeurt met gieren aan wie de prooi niet ontsnapt omdat die levenloos is.

Nu nog even over de Statenvertaling en de uitleg van dit vers. De Statenvertaling vertaalt: aangenomen en verlaten worden. De Herziene Statenvertaling vertaalt ongeveer gelijk: aangenomen en achtergelaten. In de Statenvertaling met uitleg wordt bij 'aangenomen' als uitleg gegeven: 'namelijk van God in genade'. Bij 'verlaten worden' staat als uitleg: namelijk om rechtvaardig veroordeeld te worden. De betekenis is precies andersom.

Ik ben geen Griekskenner. Daarom heb ik het woord dat is vertaald met 'aangenomen' (SV en HSV) of 'meegenomen' (Telos-vertaling) opgezocht in het verklarende woordenboek van Griekse woorden door W.E. Vine. Hij zegt dat het Griekse woord van toepassing is op 'het verwijderen van personen door het oordeel' (Matt. 24:40-41 en Luc. 17:34-35). Voor mij betekent het dat de weergave van het woord door 'meegenomen', zoals gebeurt in de Telos-vertaling, juist is. Het onderstreept de verklaring die ik van dit gedeelte heb proberen te geven.

Advertentie

Zeven facetten van de gemeente van God volgens de brief aan de Efeziërs

De gemeente van God bestaat uit mensen die door Hem bijeengeroepen of samengeroepen zijn. Zij zijn door Zijn macht uit de wereld getrokken, zowel uit de Joden als de heidenvolken, en zij vormen samen een nieuwe eenheid, een nieuwe entiteit.

ISBN: [978-94-91797-33-0](#)

Vreemd vuur

Over het aanroepen van de Geest, het vallen in de Geest, de doop met vuur, bevrijding van gebondenheid en geestelijke oorlogvoering

ISBN: [978-94-91797-31-6](#)

Leefregels voor christenen, zoals Paulus die aan ons geeft in Romeinen 12

In de brief aan de Romeinen behandelt de apostel Paulus hoofdzakelijk de leer van de rechtvaardigmaking. In hoofdstuk 12 gaat hij in op het leven van de gerechtvaardigde gelovige en geeft daartoe vanaf vers 9 een reeks kernachtige aansporingen. In dit boekje gaat de auteur kort in op elk van deze afzonderlijke aanwijzingen. Hij wekt ons ertoe op deze aanbevelingen zelf te overdenken – en bovenal om ze te doen.

ISBN: [978-90-70926-69-4](#)

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma [AcrobatReader®](#) (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl